

тели на родината. Другите — достойни приемници.

Орлетата пътят за Родината. За краси-
вата и скъпа България, която ще любятъ
нгащики. Когато дойде часът на разпла-
тата тъ първи ще паднатъ въ брань!

Войниците, офицерите и подполковни-
ките съм развлечени.

Накрая орлетата съм приятно изненада-
ни че оставатъ на обядъ въ казармата.

Следът другарския обядъ на двора се
извиватъ кръшни народни хора. Настроени-
ето се повишава. Офицери и войници, ор-
лете — момичета и момчета — залогътъ
за благоденствието на родината — се ве-
селятъ и пътят, обладани отъ възторгъ и
неописуема радост.

Часът е четири. Еквена музика, мощно

„ура“ процепва въздуха — войниците из-
пращатъ своите скъпи гости, утрешните
достойни бранители на Царь и Родина!

ХРИСТО СИЛЯНОВЪ

VIII орлякъ — София

ЖИВОТОПИСНИ БЕЛЕЖКИ ЗА ГЛАВНИЯ РЪКОВОДИТЕЛЬ

Професоръ Георги Каравановъ е рож-
ден въ София на 6 април 1909 година.
През 1928 година завършва въ София по-
лукласическия отдѣл на III гимназия и по-
стъпва въ Военното на Н. Величество Учи-
лище. Проявява съм още като ученикъ каче-
ства на отличенъ спортистъ, като юнкеръ
той е пръвъ между съвипусници си въ
това отношение. Представенъ отъ Военно-
то училище, той бива изпратенъ отъ Мини-
стерството на народното просвещение ка-
то стипендиантъ на фондацията „Алексан-
дър фон Хумболдт“, за да следва въ
Висшето училище. Той е единъ отъ първи-
те и фондацията възхвалява старанието и
личните му качества съм едно специално
писмо до Министерството на народното
просвещение. Следъ завършване на науки-

тъ си, професоръ Георги Каравановъ се
завръща въ България презъ 1932 год.

Презъ 1934 год. той е преподавателъ въ
Учителския институтъ въ Пловдивъ; презъ
1935 година е учителъ въ II соф. мажка
гимназия; презъ 1936 г. — пловдивски об-
ластенъ училищенъ инспекторъ по тълесно
възпитание, отъ където бива назначенъ въ
Министерството на народното просвеще-
ние за инспекторъ и презъ 1941 г. става
началникъ на отдѣление. Презъ 1942 годи-
на той бива избранъ за редовенъ профе-
соръ въ Държавното висше училище по
тълесно възпитание и назначенъ за първи
неговъ директоръ, гдето го завари и из-
бора му за Главенъ ръководителъ на Ор-
ганизацията на българската младежъ Бран-
никъ.